

Caty Rogan

Kissed by the gods

The Eternal Wars 1

Vertaald uit het Engels door Valérie Janssen

A.W. Bruna Uitgevers

1

Het protectoraat Selencia Jaar 987 van de Eeuwigdurende Oorlogen, herfst

Als ik aan Irielle denk, denk ik aan kant. Dat droeg ze toen ze op haar trouwdag levend werd verbrand.

Ik herinner me hoe voorzichtig ze zes jaar geleden haar jurk aantrok en met haar vingertoppen over de handgemaakte bloemen streek, haar ogen glinsterend van niet-vergoten tranen.

Ik herinner me hoe de decoratieve bovenlaag bruin kleurde en naar binnen krulde, lang voordat de vlammen hem bereikten. Mijn blikveld versmalde en werd grijs, totdat ik alleen dat nauwgezette bloemenpatroon nog zag, terwijl ik tranen, snot en braaksel uitstortte op de grond voor de voeten van mijn schoonzus. En toen haar jurk eindelijk vlam vatte... Ik geloof niet dat ik de geur ooit zal vergeten. De walm die me omringde, de stank van verschroeid kant, verstikte me.

Het is een moment waaraan ik niet kan ontkomen. Niet in het heldere daglicht, waarin de herinneringen wazig en pulserend opdoemen. En al helemaal niet in de duisternis van de slaap, waarin ze tot leven komen in nachtmerries die zo realistisch en zo levendig zijn dat ik erin gevangen zit en ze nacht na nacht opnieuw beleef.

Mijn moeder zegt dat het komt doordat ik vervloekt ben, net als Irielle. Ze heeft natuurlijk gelijk, in verschillende opzichten.

Als ik eindelijk ophoud met de zwiepende beweging van mijn zeis en mijn ogen naar de intens blauwe lucht hef, gutst het zweet over mijn gezicht. De verzengende hitte van de zomer is allang vervaagd, maar de herfstbries die plukjes van mijn krullende

haar tegen mijn nek blaast, is niet voldoende om verkoeling te bieden.

Ik wenk mijn jongste broertje, die met een emmer water naar me toe komt hollen.

Niemand van ons, zelfs mijn moeder niet, die de tarwe in de tweewielige kar achter me laadt, zegt er iets van dat het water op de grond spat wanneer de vijfjarige Leo slippend voor me tot stilstand komt. Met een scheef lachje dat zijn hele gezicht verlicht reikt hij me de diepe lepel aan.

‘Dank je, Leo,’ zeg ik hijgend tussen een paar slokken door.

Hij zet trots een hoge borst op. ‘Ik ben een heel goed hulpje, tot ik net zo sterk ben als Seb en jij,’ zegt hij.

‘Dat ben je zeker.’ Ik knik ernstig. ‘Het allerbeste hulpje.’

Ik adem diep in. De zoetige geur van de tarwe overheerst, maar ik vang ook tientallen andere aroma’s op, zoals het zilte muskusachtige van mijn negentienjarige broer Seb, in de rij naast mij. Aan mijn vaders shirt kleeft een lichte tabakslucht, ook al staat hij helemaal aan de andere kant van de akker. Zelfs de geur van het schone water in de emmer die naar mijn neus zweeft, is helder en fris.

Plotseling daalt het gehele landschap in een stortvloed op me neer. Er gonst een zwerm bijen in mijn hoofd tot mijn ogen mistig worden van de bijtende pijn.

Ik adem nog een keer in en focus me op onze cottage. Alleen onze cottage.

Het rieten dak dat aan beide kanten schuin afloopt, de deur die een stukje openstaat en scheef aan de scharnieren hangt, de bruine gordijnen, gemaakt van oude graanzakken, die zachtjes tegen het wit geverfde steen klapperen. De lavendel die mijn moeder onder de ramen heeft geplant en die naar me wuift, het zoete aroma geruststellend en troostend. De onveranderlijkheid ervan brengt me terug bij mezelf en het lukt me mijn razende hart rustig te krijgen.

Om geen nieuwe aanval te triggeren verbreed ik uiterst langzaam mijn focus en neem een groter deel van mijn omgeving in me op. Onze cottage staat op de westelijke grens van ons land,

tegen het Wenende Woud aan dat helemaal tot aan het koninkrijk Faraengard loopt, ook al ben ik daar nog nooit geweest.

Ik ben alleen maar in Lalica geweest, dat op twee dagen lopen ten oosten van ons dorpje ligt, om mijn vader te helpen onze oogst naar de markt te brengen. Mijn moeder laat me daar alleen heen gaan zodat ik in de tempels kan bidden en de goden kan smeken om mijn lot te veranderen. Ze weet niet dat ik nog nooit een voet in een tempel heb gezet. De priesters zijn compromissloos als het op offergiften aankomt en de prijs is torenhoog. Mijn vader en ik besteden de paar muntstukken die we hebben liever aan voorraden om de winter mee door te komen.

Ik draai mijn hoofd om naar het oosten, in de richting van het landhuis van de opperheer. Eigenlijk hoor ik het niet te kunnen zien. Zes jaar geleden was het landhuis een piepklein vlekje aan de horizon achter de heen en weer wiegende tarwe. Maar tegenwoordig kan ik het in zijn volle glorie ontwaren, met de marmere pilaren aan weerszijden van de hoge houten deur en het dak van zwarte leisteen dat het niet zal wagen om te lekken. Drie luxueuze verdiepingen, gebouwd en onderhouden door vele generaties gratis arbeid. Het is pretentieus en ijdel, net als de opperheer zelf. Hiervandaan kan ik zelfs de termieten zien die zich onder de veranda hebben gevestigd. Ik hoop dat ze dwars door alle balken, pilaren en dakspanten heen knagen.

Ik wrijf met een trillende hand over mijn gezicht en smeer het zweet korrelig en ruw uit over mijn voorhoofd.

Soms, zoals nu, gaan al mijn zintuigen als sluisdeuren open en overspoelen me met de ene na de andere golf sensaties. Soms is dit wat ik ruik, aanraak, voel, hoor, zie en zelfs proef, tot ik verdrink in onze akker van wuivende tarwe.

Een grote, sterke hand landt op mijn schouder. 'Leina? Gaat het?'

Sebs zware stem zou me moeten geruststellen, maar ik schrik en laat de lepel in Leo's emmer vallen, zodat het water alle kanten op spat.

Dat levert een reactie op van mijn moeder.

'Leina! Wees voorzichtig!' Het bevel is scherp, bozig. Ze is gespannen.

Ik kan het haar niet kwalijk nemen. Dat zijn we allemaal.

Ik kijk naar Seb, die me met een zorgelijke uitdrukking op zijn jonge gezicht opneemt. Hij is de enige die ik in vertrouwen durfde te nemen toen dit allemaal begon. Het is mijn ouders heus niet ontgaan. Ook zij hebben het aan honderden dingen gemerkt. De meeste onopvallend, maar sommige spectaculair. We praten er echter nooit over en zullen daar nu ook niet mee beginnen. Ze zullen niet erkennen dat ik op een of andere manier drie keer zoveel tarwe heb geoogst als Seb en twee keer zoveel als mijn vader, ook al hebben ze allebei veertig kilo meer spieren dan ik. Zes jaar geleden kon ik hen geen van beiden bijhouden.

De veranderingen zijn drastisch. Onnatuurlijk. Het is een van de redenen dat ik op mijn vierentwintigste nog steeds onge-trouwd ben. We kunnen buiten de familie niemand vertrouwen.

Maar Seb is niet degene die me hoort te troosten, niet met wat hem te wachten staat. En al heel binnenkort. Tarwe is niet het enige wat elke herfst in het koninkrijk wordt geoogst.

De Vordering is van start gegaan.

Mijn nachtmerries zijn weer verergerd en dwingen me om die vervloekte dag zes jaar geleden opnieuw te beleven. De dag dat de Faraengardse soldaten kwamen. De dag dat ze Irielle vermoordden en mijn oudste broer Levvi en mijn geliefde, Alden, geketend afvoerden. De dag dat we hen alle drie voorgoed kwijtraakten.

Ik glimlach geforceerd. 'Natuurlijk! Ik ben gewoon moe.' Ik wil een hand op Leo's onderrug leggen om hem naar onze vader te sturen, maar ik trek me snel terug voordat ik hem kan aanraken. Ik heb geen lichamelijk contact meer met Leo gehad sinds ik vorige zomer per ongeluk zijn arm brak. Als mijn moeder niet zo'n ervaren genezer was, had hij eraan kunnen doodgaan. Het was een nare breuk.

In plaats daarvan knik ik naar mijn vader. 'Ik denk dat vader wel wat water lust, Leo.'

'Oké!' zegt hij. Hij huppelt enthousiast weg over de akker.

Seb neemt me onderzoekend op om in te schatten hoe eerlijk ik ben.

‘Je liegt,’ zegt hij zodra Leo buiten gehoorsafstand is.

Seb weet het altijd wanneer iemand liegt. Het is een griezelige eigenschap waardoor hij onverslaanbaar is tijdens kaartspelletjes. Maar vader laat hem niet vaak met de dorpsbewoners spelen, want dat zou ongewenste aandacht kunnen trekken. Daarom speelt hij alleen wanneer we echt ten einde raad zijn. De laatste keer hadden we zelfs niet genoeg eten voor Leo.

Ik zucht en wapper nonchalant met een hand. ‘Het is vandaag erger.’

Hij vertrekt zijn mond in een grimas. ‘Wat was het deze keer?’ Hij fluistert niet, maar praat wel heel zacht.

Ik glimlach even. ‘Er zitten termieten onder de veranda van de opperheer.’

Sebs gezicht verstart van verbazing. Hij verwondert zich er ongetwijfeld over dat ik hiervandaan op een of andere manier een insect kan ontwaren dat kleiner is dan een vingernagel, terwijl hij de marmeren pilaren niet eens kan zien. Dan lacht hij. ‘Ik hoop dat ze dat hele verdomde huis opvreten.’

Voordat ik er erg in heb, ontsnapt er een proestende lach uit mijn mond.

‘Seb! Leina! Hou op met dat dwaze gedrag. We hebben belangrijk werk te doen.’

We draaien ons om naar onze moeder. Haar stem klinkt niet langer scherp, maar bijna hysterisch. Haar gezicht is vertrokken van verdriet en pijn, en haar mond vormt een rechte, verbitterde streep. Vroeger was ze mooi, voordat ze Levvi meenamen tijdens de Vordering. Toen was haar gezicht zachter. Zij was zachter. Nu bestaat ze slechts uit vlijmscherpe randen en keiharde hoeken.

Ik gluur naar vader, die naar onze moeder tuurt, iets wat hij wel vaker doet wanneer hij denkt dat niemand het ziet. De liefde die hij voor haar en volgens mij ook voor ons voelt, is behoedzaam. Hij oogt soms erg klein. Niet omdat hij lichamelijk klein is. Hij is juist een heel grote man en steekt wel een kop uit boven de meeste andere mannen in het dorp. Daarnaast heeft hij dikke kabels van spieren in zijn rug, armen en benen van een leven lang hard werken. Maar zijn zelfvertrouwen is heel lang geleden vermor-

zeld en hij houdt zich gedeisd. Dat hielp hem in de Faraengardse mijnen om in leven te blijven toen hij daar diende tijdens de Vordering.

Hij kijkt Seb en mij hoofdschuddend aan in een geluidloos bevel. *Niet doen.* Ga er niet tegenin. Verhef je stem niet. Vraag niets.

Mijn woede, altijd gevaarlijk dicht onder het oppervlak, maalt wild in het rond, dus ik draai me snel om en begin de volgende rij te oogsten. Ik haal zo hard ik kan uit met mijn zeis om mijn toorn te begraven onder tarwe, maar mijn armen stoppen op een paar millimeter van de wuivende stengels voor me. Ik zou durven zweren dat ik een paard hoorde hinniken, maar we hebben geen paard. Geen enkele lijfeigene heeft een paard. Ik tuur met tot spleetjes geknepen ogen naar het noorden, waar ons smalle zandpad aansluit op de met keien geplaveide doorgaande weg naar het koninkrijk Faraengard. Mijn hart bonst in mijn borst. Heilige Serephelle, nee. De soldaten komen eraan.

‘Seb.’ Ik fluister, maar door de machteloosheid die zijn naam verzwaart, landt het geluid als een donderklap op onze akker.

Iedereen verstijft. Mijn vader stopt halverwege een zwaai van zijn zeis. Moeder laat een bundel tarwe vallen die ze net had opgeraapt en er stijgt een kreun van wanhoop op uit haar binnenste. Leo laat de emmer uit zijn handen vallen en het water trekt snel in de aarde.

Seb komt naast me staan en we staren samen onafgebroken naar de horizon.

‘Ik zie niets, Leina,’ zegt hij kalm.

Mijn handen klemmen zich om mijn zeis. ‘Ze zijn hier.’

Mijn moeder stort in en haar kreun slaat om in gejammer. Ze pakt haar rokken vast en rent naar ons toe. ‘Vlucht, Seb! Ze kunnen je nog niet zien. Verstop je in het bos. Dat ken je goed!’ Haar onbeheerst fladderende handen duwen tegen zijn borst. ‘Vlucht! Ik heb al een zoon verloren. Ik wil er niet nog een kwijtraken. Vlucht!’

Ze krijgt hem de woorden toe en geeft hem een harde zet. Hoewel Seb pas negentien is, lijkt hij op onze vader. Hij is nu al een beer van een vent en geeft geen duimbreed toe. Hij pakt haar vast

en houdt haar in bedwang, verrassend zachtaardig voor iemand van zijn omvang. Ik zal nooit begrijpen waar hij de kracht vandaan haalt om die innerlijke vrede te koesteren.

Hij buigt zich voorover en kust haar op haar voorhoofd. 'Je weet dat ik dat niet kan.'

Hij zal het ook niet doen. Seb zou ons nooit in de steek laten en ons in zijn plaats straf laten ondergaan. We zouden een voor een midden in het dorp worden opgehangen en daar worden achtergelaten tot we sterven van dorst of kou. De soldaten zouden onze hele familie uitroeien en vervolgens iedere man, iedere vrouw en ieder kind in het dorp afwerken tot Seb zichzelf overgeeft.

De lippen van de kleine Leo trillen. Hij snapt het niet. Maar ja, ik snap de wreedheid van de Vordering zelf ook niet. De soldaten nemen alle jongens mee voordat ze volwassen zijn en zetten hen aan het werk in de Faraengardse mijnen. Sommigen van hen, zoals vader, komen na vijf jaar terug naar de boerderijen. Ze zijn veranderd, mishandeld en verslagen, maar ze zijn wel thuis. Anderen, zoals onze oudste broer en mijn geliefde, komen om in de mijnen en hun botten rotten diep in de aarde weg.

Het koninkrijk Faraengard beweert dat dit een schuld is die wij moeten afbetalen in ruil voor hun bescherming tegen een boosaardig kwaad. *Tegen de Kher'zenn*, fluisteren mensen zacht, alsof ze de doodsdemonen oproepen vanaf de overkant van de Zee van Ebonmere als ze hun naam te luid uitspreken.

Ik richt mijn blik weer op de horizon, waar vier ruiters gestaag dichterbij komen. Ik vermoed dat iedereen hen nu wel ziet, maar ik kan de twee zwaardvechters en de twee boogschutters tot in de kleinste details ontwaren, zelfs vanaf deze afstand. De voorste man heeft een spottende grijns om zijn mond, alsof hij ernaar uitkijkt om ons gezin uit elkaar te scheuren. Hij heeft een zwaard in een schede om zijn middel hangen, maar mijn aandacht gaat vooral uit naar het schild dat hij vasthoudt. Daar staat het koninklijke familiewapen van Faraengard op. Een steigerende faravar, het goddelijke gevleugelde strijddros dat door de Altor-krijgers wordt bereden, tussen twee lansen die elkaar bovenaan kruisen. Er borrelt een withete woede in me op.

Vader bukt zich en fluistert iets tegen Leo, die halsoverkop het huis in rent. Hij zal zich onder het bed verstoppen, zoals hij heeft geleerd. De enige keren dat vader ons ooit met een tak sloeg, was wanneer we niet snel genoeg naar onze schuilplek renden.

Vader komt naar me toe. 'Leina, neem je moeder mee naar binnen en blijf bij Leo.'

Moeder staat nu hulpeloos te huilen tegen Sebs borst, haar handen om zijn shirt geklemd. Ja, vader heeft gelijk. Ik zou haar naar binnen moeten brengen, zodat ze het niet hoeft te zien. De soldaten van de koning dulden geen brutaliteit.

Desondanks kan ik mijn blik niet losmaken van de naderende ruiters. *Gevaar*, fluistert iets in me.

'Leina!' roept mijn vader tegen me en ik schrik op. Het is niets voor hem om zo hard te schreeuwen. 'Nu meteen!'

Ja, ik moet mijn moeder helpen. Ze zal vreselijk verdrietig worden als ze hier nog is wanneer de soldaten Seb meenemen.

Seb schenkt me een vriendelijk glimlachje. 'Het is al goed, Leina.' Hij wil moeder aan mij overdragen, maar het kost hem moeite om zich los te maken uit haar greep.

Ik sta als aan de grond genageld.

Seb stoot een vreugdeloos lachje uit. 'Kom eens helpen,' zegt hij met een knikje naar mijn hand. 'En laat je doodsgreep op de zeis los. We schieten er allemaal niets mee op als ze denken dat je een wapen vasthebt.'

Mijn blik valt op de zeis. Die is net zo lang als ik, met een blad dat ik zelf heb geslepen tot mijn vingers bloedden. Een scherp blad snijdt sneller door tarwe, hield ik mezelf voor terwijl ik urenlang over de slijpsteen gebogen zat en het blad vlijmscherp sleep. Maar... ik ontspan mijn vingers en laat de steel heen en weer rollen over mijn hand, zodat het gebogen blad ronddraait.

Een wapen. Inderdaad.

Het is een sleutel die een nieuw, gevaarlijk deel van mijn geest ontsluit en ik begin te lopen.

Maar ik loop niet naar mijn moeder.

‘Leina!’ Vaders stem klinkt nog steeds dwingend, maar is van een schreeuw overgegaan in een fluistering. De soldaten zijn zo dichtbij dat ze ons kunnen horen. Door de roffelende hoeven van hun paarden trilt de aarde onder mijn voeten. Het is een geluid dat Selensische lijfeigenen naar alle mogelijke schuilplaatsen jaagt die we maar kunnen vinden: een huis, een schuur, een bos, een hooibaal. Maar op dit moment word ik niet gedreven door angst. De trillingen wekken iets heel krachtigs in me. Ik voel me bijna... wellustig? Dat kan het niet zijn, maar ik houd mijn pas niet in.

Het lijkt alsof de tijd stil blijft staan, maar ik loop door tot ik voor mijn familieleden sta. Moeder is stilgevallen en volgt me met openhangende mond. Ik proef de angst die van haar afstraalt en die de smaak van verrotting op mijn tong achterlaat. Zuur en weëig, alsof ik overrijpe tomaten heb gegeten.

Vader en Seb komen op me af en brengen een golf van woede, verwarring en angst met zich mee. De woede is pittig, de verwarring metalig. Zonder me om te draaien gebaar ik achter mijn rug met een hand door de lucht, een bevel aan hen allemaal om te blijven staan.

Kom niet dichterbij. Anders raken jullie gewond.

Ik kan de woorden niet hardop uitspreken. Ze zitten opgesloten in mijn hoofd.

De soldaat die het groepje aanvoert, aan zijn insignes te zien een kapitein, kijkt me met samengeknepen ogen aan, maar niet

alsof ik een bedreiging vorm. Eerder alsof ik een insect ben dat hij onder zijn laars kan pletten.

In een ver weg gelegen deel van mijn geest weet ik waarom hij zo naar me kijkt. Ik lijk op mijn moeder. Ik ben klein en tender. Seb kan met gemak zijn hand twee keer om mijn pols slaan en die zo breken. Mijn donkere haar is kortgeschoren volgens de Selenische rouwtraditie en mijn gezicht zit ongetwijfeld onder het vuil en zweet. Mijn enige wapen is een verroeste zeis met een houten handvat.

Toch lacht dit nieuwe, wilde deel van mijn geest om de kapitein en zijn drie armzalige soldaten.

De kapitein dendert op me af alsof hij over me heen wil rijden met zijn duizend kilo paardenvlees om er maar vanaf te zijn. In de verte hoor ik Seb vloeken en met dreunende stappen naar me toe rennen. Ik zet één voet een stukje naar achteren, verplaats de andere naar voren en zoek mijn evenwicht in een beweging die net zo vanzelfsprekend voor me is als ademen. Ik ga niet opzij, paard of geen fucking paard. Ik til mijn zeis met een achterwaartse zwaai omhoog, zodat hij boven mijn hoofd hangt.

Op het allerlaatste moment schrikt het paard terug en steigert. Zijn hoeven strijken langs mijn haar. Als het dier zich laat zakken, raakt mijn blad bijna zijn voorhoofd. Iedereen haalt hortend en stotend adem, zelfs het kolossale beest. Iedereen, behalve ik.

Ik ben nog nooit zo kalm geweest.

Seb staat rechts van me, mijn vader links. Mijn moeder staat achter me, met een hand op mijn schouder om mijn arm naar beneden te trekken.

Seb steekt zijn armen in de lucht in een poging de aandacht van de soldaten te trekken, maar de kapitein keurt hem geen blik waardig. Hij wendt zijn ogen geen moment van mij af. Hij heft zijn zwaard en de twee boogschutters achter hem leggen aan met de pijl in hun boog. 'Je hoort te knielen, meisje. Weet je niet welke straf er staat op respectloos gedrag tegen soldaten van de koning?'

Mijn moeder huilt met onbeheerste uithalen. 'Ze bedoelde het niet zo. Ze bedoelde het niet...'

Maar we mogen niet zonder toestemming tegen soldaten praten. De kapitein geeft een teken en mijn moeder wordt abrupt de mond gesnoerd als er een pijl door de lucht suist en zich in haar voorhoofd boort.

Nee! Lieve goden, nee! Ik wil me op mijn knieën laten vallen, haar tegen me aan trekken en de straf aanvaarden omdat ik haar dit heb aangedaan. In plaats daarvan verschijnt er echter een rood waas voor mijn ogen en het gebroken deel van mijn geest wordt gedempt, alsof ik er onder water naar luister.

Ik haal uit met de zeis alsof hij een verlengstuk is van mezelf, want dat is hij ook. Hij is een onderdeel van me geworden, met mijn hand versmolten door hitte of iets anders. Iets magisch. Binnen een paar tellen heb ik de kapitein van zijn paard geworpen. Hij staart me vol afschuw aan, terwijl het bloed uit de wond in zijn hals gutst.

Er klinkt een woeste brul. Als ik mijn hoofd omdraai, zie ik mijn vader op de boogschutter afstormen die mijn moeder heeft neergeschoten. De soldaat heeft zijn boog op mij gericht, maar draait zich om bij het onmenselijke geluid dat mijn vader uitstoot en vuurt de pijl nu op hem af. Er volgt onmiddellijk een tweede van de andere boogschutter, in reactie op dit nieuwe gevaar, maar dat kan niet voorkomen dat mijn vader de eerste bereikt en hem met een ruk uit het zadel sleurt. Mijn vader doorboort de geschokte boogschutter met een van zijn eigen pijlen en zakt dan op de grond, met twee pijlen in zijn borst. Door zijn val beeft de grond onder mijn voeten.

Er welt opnieuw verdriet op, een golf die me volledig dreigt op te slokken, totdat een van de soldaten uithaalt met zijn zwaard om me doormidden te klieven. Maar ik ben snel en het wapen maait slechts door lucht, omdat ik continu in beweging blijf, het strijdritme gonzend in mijn bloed. Uithalen, omdraaien, ontwijken. Ik raak de zwaardvechter midden in zijn borst met mijn zeis. Die is niet scherp genoeg om door zijn wapenuitrusting heen te snijden, maar door de kracht van de klap wordt hij wel uit het zadel geslingerd. In een kakofonie van metaalgekleetter tuimelt hij op de grond.

De overgebleven boogschutter legt aan en schiet, maar op een of andere manier vang ik de pijl een paar centimeter voor mijn borst op. Ik draai hem snel om en werp hem in een vloeiende beweging terug. Hij suist door de lucht alsof ik hem met een boog heb afgevuurd en treft de man in het oog waarmee hij mikt. Hij valt met een verwrongen kreet van zijn paard.

Nu gaat het tussen mij en de gevallen zwaardvechter. De paarden zijn weggevlucht voor het gevaar. Voor mij.

Ik sluip naar de soldaat toe, de zeis in mijn hand druipend van het bloed. Hij ligt op zijn rug naar me te staren en probeert achteruit weg te kruipen.

‘G-g-genade,’ mompelt hij. ‘Genade, alsjeblieft!’

Maar ik heb geen genade in me. Ik zet mijn laars op zijn borst, ram hem tegen de grond en til mijn zeis hoog boven mijn hoofd.

‘Wacht!’ Ergens in mijn geest weet ik dat het de stem van Seb is, maar ik heb er nu geen tijd voor. Ik ben nog niet klaar.

Seb grijpt met bevende handen mijn arm. ‘Leina, wacht!’

Ik draai me naar hem om en het rode waas voor mijn ogen trekt weg. Hij kijkt onrustig om zich heen. Ik volg zijn blik en de afslachting op de akker zal zich bij mijn oneindige nachtmerries voegen. Kant dat bruin kleurt en naar binnen krult. Vuur en verschroeid vlees. Wanhopig geschreeuw dat veronachtzaamd aanhoudt. Botten die wegrotten in de aarde. Een verpletterende duisternis.

En nu bloed dat in de aarde sijpelt.

De zeis wiebelt in mijn hand, en mijn mond probeert woorden te vormen. *Wat heb ik gedaan?*

De soldaat onder mijn voet pakt mijn been en probeert het weg te schuiven.

Ik trap hem in zijn gezicht en het bloed spat uit zijn neus. Onder al het rood is de man griezelig bleek. Als ik de zeis wil laten neerkomen, begint hij met grote ogen te hakkelen.

‘O-o-o-onmogelijk. Het is niet mogelijk.’

Ik laat de zeis zakken tot het blad op zijn keel rust. Ik hoef me niet langer tegen Seb te verzetten. Hij heeft mijn arm losgelaten en staat nu naast me.

‘Wat is niet mogelijk?’ Het is een schok om mijn eigen stem te horen. Er zit een gebiedende klank in die er nooit eerder is geweest.

De man schudt prevelend zijn hoofd en staart me aan alsof ik het monster ben.

Ik weet niet goed wat ik nu moet doen. Het gevecht ging me net zo vanzelfsprekend af als ademen. Maar nu? Hoe pak ik dit aan? Moet ik hem martelen? Ik moet de soldaat aan het praten krijgen. Misschien weet hij wat er met me aan de hand is. Hij lijkt in elk geval meer te weten dan ik.

Seb neemt het van me over en schopt de man in zijn zij. De soldaat maakt een geluid dat als ‘oef’ klinkt, maar mijn laars houdt hem op zijn plek.

‘Je hebt haar gehoord! Wat is onmogelijk?’

De ogen van de man schieten tussen ons heen en weer. Hij probeert nog een keer mijn laars op te tillen, maar ik wijk zelfs geen millimeter. Mijn laars zou net zo goed een rotsblok op zijn borst kunnen zijn.

‘Geef antwoord!’ beveel ik hem.

‘Er is niets wat jullie me kunnen aandoen wat erger is dan...’ Hij stopt halverwege zijn zin en kijkt me recht aan. ‘Er is niets wat jij me kunt aandoen wat erger is.’ Uit zijn ogen straalt oprechte angst, maar niet voor mij. Dat is onacceptabel.

Ik laat de zeis op de grond vallen. Hij is te lang, te onpersoonlijk. Ik steek een arm achter me uit, de palm geopend en de vingers gestrekt. Ik word geleid door kennis die ongrijpbaar is en tegelijkertijd vanuit mezelf komt.

Mijn snoeischaar suist door de lucht en landt keurig in mijn hand. Mijn vingers vouwen zich tintelend van warmte om het metalen handvat. Dit is eveneens een stuk gereedschap dat ik heb geslepen tot mijn vingers bloeden. Het is eveneens een verlengstuk van mezelf.

De soldaat staart met verwijde pupillen naar de snoeischaar. Hij kan niets meer uitbrengen en schudt ontkennend zijn hoofd.

Ik laat me met een knie op de borst van de man zakken, houd de snoeischaar bij zijn linkeroor en buig me naar hem toe. ‘Ik

weet alles van dingen die erg zijn.' Ik glimlach, een lelijke, gekwelde glimlach. Verbitterd, net als die van mijn moeder. 'Dat heb ik geleerd van de beste soldaten van de koning.' Ik prik met de snoeischaar in zijn oor en word beloond met een stroompje bloed.

'A-A-A-Altor!' De man spuugt het woord uit. 'Je vecht als een Altor.'

Waar heeft hij het in helsnaam over? Selenciërs hebben geen Altor, krijgers die tegen de Kher'zenn vechten. Als we die wel hadden, zouden we echt geen laaggeboren lijfeigenen zijn die zwoegen voor het koninkrijk Faraengard.

Seb is kennelijk net zo verbijsterd als ik, want hij geeft de man weer een schop.

'Wat bedoel je? Alleen Faraengard heeft Altor-krijgers,' zegt hij.

De man doet zijn mond open alsof hij iets wil zeggen, maar in plaats van woorden komt er groen schuim uit.

'Leina, ga van hem af! We hebben antwoorden nodig.'

Seb probeert me weg te trekken, maar ik stap al van de borst van de soldaat af. Het maakt echter niets uit. De man verkrampst en stikt in zijn eigen galzuur. Zijn gezicht wordt onnatuurlijk rood, zijn ogen puilen uit en hij klauwt wanhopig naar zijn keel. Zo blijft hij een gruwelijk lange minuut liggen. Zijn gekwelde ogen zoeken nog een laatste keer de mijne en dan kruipen er honderden kleine zwarte insecten uit zijn oren, neusgaten en ogen, die hem van binnenuit verslinden.

Seb en ik trekken elkaar zo haastig achteruit dat we bijna op onze kont vallen, maar de man en de insecten zijn in een oogwenk verdwenen.

Ik staar hem ontzet aan. 'Dat heb ik niet gedaan, Seb! Ik zweer dat ik dat niet heb gedaan!' Ik mag dan vervloekt zijn met een onnatuurlijke kracht en griezelig scherpe zintuigen, mens etende insecten heb ik nog nooit vanuit het niets opgeroepen.

Seb slaat zijn armen om me heen en neemt alle details in zich op. Hij is altijd degene die het grotere plaatje ziet. 'Volgens mij was dat wat hij bedoelde met "erger", Leina.'

Mijn mond zakt open. Ik doe hem dicht en weer open en probeer iets uit te brengen.

‘Denk je dat hij... vervloekt was? Of zoiets?’ wurm ik uiteindelijk moeizaam over mijn lippen.

Seb staart met grote ogen naar de plek waar de man zo-even lag. Er zijn zelfs geen bloedvlekken achtergebleven op het gras. ‘Of zoiets.’

Een jammerende kreet achter ons haalt me uit mijn geschokte toestand en als we ons allebei omdraaien, zien we Leo geknield naast het lichaam van onze moeder liggen.

Lieve goden. Zijn gekerm verplaatst de focus naar wat we zijn verloren. Naar wat ik heb gedaan. In mijn eigen ogen wellen ook tranen op en door het misselijkmakende gevoel dat in mijn maag rond wervelt, weet ik zeker dat ik elk moment kan overgeven.

Seb rent naar Leo en tilt hem haastig op. Hij klemt hem zo stevig tegen zijn borst dat ik bang ben dat hij hem misschien verstikt.

‘S-s-s-e-e-e-b,’ begin ik, maar mijn tanden klapperen. Ik stop met praten en probeer het opnieuw, met strak op elkaar geklemde kaken om het geratel onder controle te houden. ‘Seb. Kan Leo wel ademen?’

‘Bij de goden, Leina! Hij hoeft dat niet te zien!’ Sebs grote hand ligt bevend om Leo’s achterhoofd geslagen en drukt hem nog dieper tegen zijn linnen shirt. Leo slaat met zijn armen om zich heen, want hij wil terug naar moeder.

Ik doe mijn best om te knikken, maar mijn hoofd voelt zowel te zwaar als te licht.

Seb ademt huiverend in en knijpt zijn ogen dicht. Als hij ze weer opent, lijkt hij tien jaar ouder te zijn geworden. De woede en het verdriet die in zijn gezicht staan gegrift, horen niet bij een negentienjarige. Seb duwt Leo in mijn armen. ‘Breng hem naar binnen, weg van... Breng hem naar binnen en begin met inpakken.’

‘I-i-inpakken?’ Mijn tanden klapperen onbeheerst en mijn hele lijf trilt. Ik heb het zo koud dat ik zou durven zweren dat er ijs in mijn aderen zit. Leo’s gekrijs dreigt mijn gevoelige trommelvlie-

zen te verscheuren. Ik houd hem angstig in mijn armen, doodsbang dat ik hem zal pletten, maar mijn kracht heeft me verlaten. Het lukt me amper om het onrustige jochie vast te houden.

‘Pak al het eten en alle voorraden in die we hebben. We kunnen hier nu niet meer blijven.’

Nee, natuurlijk niet. Ze zullen ons komen halen om wat hier vandaag is gebeurd. Om wat ik heb gedaan. Ze zullen ons opjagen. Maar waar moeten we naartoe? We zijn nergens veilig.

‘Het spijt me, Seb. Het was niet mijn bedoeling. Ik wilde alleen...’ Wat? Wat wilde ik? Ik voelde alleen een hevige woede, en nu is er slechts een waas van droefheid dat ik niet kan afschudden.

Seb heeft zijn hoofd gebogen en knijpt zo stevig in de brug van zijn neus dat de gebruikte huid wit wordt onder de druk.

‘Bij de zeven lagen van Lako’s hel, Leina! Niet nu! Als jij onze spullen inpakt, zal ik hen begraven. Dat is het minste wat ik voor hen kan doen.’ Vader en moeder. Door mijn toedoen moet hij kuilen graven en onze vader en moeder begraven.

Ik huiver van mijn tenen diep in mijn laarzen tot aan de handen die Leo tegen me aan drukken. Mijn knieën knikken, maar ik doe mijn best dat onder mijn jurk te verbergen.

‘Ze zullen achter ons aan komen,’ zeg ik. ‘Als ik mezelf aan-geef...’

‘Denk nou eens na, Leina!’ schreeuwt Seb. ‘Stel dat ze geloven dat jij degene bent die dit heeft aangericht. Wat zal er dan met Leo gebeuren nadat ze jou hebben geëxecuteerd en mij naar de mijnen hebben gestuurd? Wie zal er voor hem zorgen, aangenomen dat ze hem niet ook doden uit pure wraakzucht?’

Niemand. Niemand zal een extra mond in huis nemen die moet worden gevoed, zeker niet een die nog niet kan werken.

Als Seb verder gaat, klinkt zijn stem ietsje milder. ‘We hebben geen keus, Leina.’ Hij schreeuwt niet meer, maar klinkt wel hees, alsof hij zand in zijn keel heeft. ‘Ga onze spullen inpakken. We hebben niet veel tijd meer voordat iemand hen komt zoeken.’

‘En als ze nu een Altor achter ons aan sturen, Seb?’ vraag ik zacht.

Seb wrijft in zijn nek en staart naar de lucht. Dan richt hij zijn blik weer op mij. Zijn glimlach is verbitterd, net als die van moeder was.

‘Nou, kennelijk hebben we zelf een Altor,’ zegt hij, en hij wijst naar mij.

Lieve goden. Plotseling begint alles te flakkeren en wordt mijn blikveld met snelle schokken kleiner. Seb pakt me vast, zijn gezicht vertrokken van bezorgdheid.

Wat heb ik gedaan? is het laatste wat ik denk voordat mijn omgeving vervaagt. Alleen wordt het niet zwart om me heen. Ik word juist omringd door heel zacht licht, net de gloed van een kaars. Iets wat me op een of andere manier zowel verwelkomt als afschrikt terwijl de wereld om me heen verdwijnt.